

viklingen af vor Konkurrenceevne og derfor til syvende og sidst øger vore Vanskeligheder, idet de forhaler Krisen og i det lange Løb forstørrer og forstærker den. Ved den Række af Foranstaltninger, som er gennemført, den Række af Fremgangsmaader, som Regeringen er slaaet ind paa, har man søgt at komme Erhvervene til Hjælp. Fra Statens Side er der ved dens Forbrug taget det videst mulige Hensyn til dansk Produktion under Tilsidesættelse af Hensyn til baade Kvalitet og Pris. Jeg kan, om det ønskes, fremdrage et betydningsfuldt Eksempel herpaa fra den allersesteste Tid til Belysning heraf. Til Fragtlempelser og paa mange andre Maader er der ogsaa ydet effektiv Hjælp, og man har erklæret sig rede til Forhandling paa Grundlag af den forhaandenværende Situation. Flertallet af det høje Ting maa da afgøre, om Muligheden skal aabnes for en ny økonomisk Politik, der i sine Hovedtræk vil være en Tilbagevenden til Systemet før Aaret 1920.

Jeg vil slutte med at gentage, hvad jeg om hele dette Spørgsmaal sagde forleden Dag, at der maa gives fornøden Tid til Sagens endelige Oplysning paa Grundlag af de for Øjeblikket tilstedeværende Forhold og til Gennemførelse af de Forhandlinger til forskellig Side, som maa føres til Ende, inden man kan skride til Foranstaltninger til Afløsning af Bestemmelser, der i den seneste Tid har været fulgt for at komme de nødstedte Erhverv til Hjælp i det Omfang, som er muligt uden Tilsidesættelse af Hensyn til andre Erhvervs berettigede Interesser. Hvis man vilde spørge Vælgerne, hvad deres Mening er om denne Sag, tror jeg, man vilde faa et andet Svar end det, som det ærede Medlem Hr. P. Munch forudsatte vilde blive givet; thi jeg nærer ikke Tvivl om, at Flertallets Mening om denne Sag vil være den, som overfor de Herrer fra Oppositionens Side blev tilstrækkelig tydeligt udtalt gennem hele Valgaaret 1920.

Jeg har tidligere udtalt mig om den socialdemokratiske Paastand paa Overgang til Dagsordenen, jeg kan paa de allerfleste Punkter slutte mig til den Betragtning, som fremførtes af det ærede Medlem Hr. P. Munch, da han første Gang havde Ordet, bl. a. som Begrundelse for, at han ikke følger Socialdemokratiet, men forsøger at gaa sine egne Veje. Ud fra de Betragtninger, jeg her har fremført, maa jeg tilraade det høje Ting at stemme mod begge Paastande paa Overgang til Dagsordenen, dels mod den af Socialdemokraterne og

dels mod den af det radikale Venstre stillede.

P. Munch: Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at jeg havde gjort Arbejdsløsheden til det primære, til Aarsagen, og Krisen i det økonomiske Liv til en Følge deraf. Hvis den højtærede Indenrigsminister havde anvendt den Opmærksomhed og den Forstaaelsesevne, han hyppigt er i Besiddelse af, saa tror jeg, han vilde have kunnet opfatte, at det er det modsatte, jeg har sagt. Indenrigsministeren hævdede, at en Sammenligning mellem 1920 og 1921 var misvisende. Jeg tror dog, at en Sammenligning mellem Produktionsstatistikens Tal i disse to Aar giver et umiddelbart og afgørende Vidnesbyrd om Tilbagegangen i vort økonomiske Liv, og jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister og ethvert Medlem i dette Ting vil erkende, at vi staar overfor en endogsaa meget stor Tilbagegang i Aarene 1921 og 1922. Imidlertid erkender jeg, at paa visse Punkter er Indenrigsministerens Tale i Dag ligesom mere forstaaende end i Fredags, og dette er jo naturligt. Den højtærede Indenrigsminister erkendte i Dag, at de nuværende Forhold var af betænkelig Art, men, sagde Ministeren saa, det, Striden staar om, er, i hvilken Grad Staten kan være medbestemmende med Hensyn til de økonomiske Forholds Udvikling, med andre Ord, i hvilken Grad Staten kan magte den økonomiske Krise, der nu findes. Vi for vort Vedkommende har ikke noget Øjeblik paastaaet, hverken at Regeringens Politik er Aarsagen til denne Krise, eller at en Ændring af Regeringens Politik kan fjerne Krisen og pludselig tilvejebringe en stor Opgangsbevægelse i Danmark, men det, vi har hævdet, er dette, at naar Vilkaarene er af en saa kritisk Karakter som nu, saa er det en Regerings Pligt under Samarbejde med alle Erhverv og alle Partier at gøre det yderste for at begrænse og lempe denne Krise.

Paa eet Omraade synes jo imidlertid den højtærede Regering ikke blot at tænke sig Muligheden af at begrænse Krisen, at gribe lempende og paavirkende ind i det økonomiske Liv, men den højtærede Regering synes jo der virkelig at mene, at den kan magte Opgaven, idet den højtærede Regering overfor et enkelt bestemt Erhverv i Danmark har grebet ind med en saadan Styrke, at man kan sige, at dette Erhverv i Øjeblikket er i Statens Haand, underlagt Statens Ledelse i en vis Forstand, fuldkommen afhængigt af Statens Dispositioner